

(המשך מעמוד 15)

מתני לשאול מי האישיות הישראלית שהוחלט להזמין, אבל התאפקתי. ידעתי שברגע הנכון — אדע את הכל.

פרק שני:

פגישה בירושלים

מיסטר דנישקאר? המכונית שהזמנת מחכה לך בכניסה למלון.

חמיד אל-שנקיטי הודה למרכונות והודיע שהוא מיידי יורד. הוא התכוון בעצמו בראי הגדול ותיך לזמון שניבטת אליו מנגד. "היית יכול להצליח בחברה, ידידי המזדקן, לוא היית כל כך עסוק. היית אפילו מוצא לך אשה עשירה..."

הוא נטל את הארנק התפוח מעל לשולחן, בדק את הדרכון התורכי בעל הכריכה ה- אדומה, הכניסו לכיס הפנימי של מעילו, העיף מבט אחרון במראה, ועזב את החדר.

"מר דנישקאר, אמור נא לי דבר אחד: מדוע דווקא את הדוקטור אתם מבקשים להזמין? מדוע לא אישיות אחרת?"
בחדר העבודה הצנוע לא נמצא איש מלבד השניים, אך מכיון שראש-הממשלה העדיפה לדבר מבלי להזכיר שמות מפורשים, ותוך העמדת-פנים כאילו אינה יודעת את שמו שלו, החליט אל-שנקיטי לשמור על אותם כללי-זהירות:
"הוד מעלתה בוודאי הבין שלא קל לצד שלנו לעשות צעד כזה. אחרי התקשחות העמ' דות של כל הנוגעים בדבר, חובה שצעד-ההפשרה יהיה זהיר, ושיתקבל על הדעת ללא דלם פסיכולוגי קיצוני. גם כך אין הדבר קל."
"אבל הדוקטור בכל זאת אזרח ישראלי. עקרונית — אין הבדל אם יוזמן דווקא הוא, או מישהו אחר..."
"ההבדל היסודי, גבירתי, הוא בזה: הדוקטור הוא אישיות דשמית ומוכרת במישור אחר, לאו דווקא במישור הממלכתי. יש בהזמנתו משום יצירת מגע רשמי — אבל לא ממלכתי, בין-מדינתי."

מפקד המודיעין קרא בכעס: „אין כל צורך להיכנע! ההפצצות רק

מחזקות את העם הזה! אהלאן! שיפציצו! שיפציצו! אני מתפלל רבליץ!"

למטה, בטרקלין, ניגש אליו גבר נאה, לבוש חליפה קיצית קלה — אך צווארון חולצתו פתוח, כמינהג הישראלים. "מיסטר דנישקאר? אני הגייד שלך."
חמיד לחץ את ידו, והשניים עברו את דלתות הנוכחית הגדולות, שהשם מלון זן הורפס עליהן באותיות מוזהבות. החמסין נפל כמו פטיש על ראשו. "החום לפחות," אמר לעצמו אל-שנקיטי, "נותן לי להרגיש כמו בבית."

מול המלון עמדה מכונית אמריקאית ארוכה, שעל דלתה צויירו שני המרגלים התנכיים נושאים על שכמם את אשכול הענבים הא- דיר. "מתאים מאוד," חייך אל-שנקיטי ל- עצמו, ושאל את מדריכו בתמימות: "החברה שלכם מתמחה בהסעת מרגלים?"
המדריך נדהם לאלפית של שנייה, ומייד הסביר: "נו, סר. זה סמל משרד התיירות שלנו. פירושו שמכונית זו מורשית להוביל תיירים, וכי נהגה עבר מיבחן רשמי בידיעת הארץ."

"רעיון טוב," השיב אל-שנקיטי, "אצלנו בתורכיה הכל לא מאורגן. כל נהג-מכונית מסיע כל תייר."

מדריך-התיירים פתח את הדלת, ואל-שנקי טי נכנס והתיישב במושב האחורי. אבל לפני שהמכונית הסמיקה לזוז, שמע מישהו קורא מן העבר השני של הרחוב: "חמיד! חמיד!" הוא קפא על מושבו. חמיד? חמיד? מי זיהה אותו כאן, בלב תל-אביב? כלפי חוץ לא זע. חמיד אל-שנקיטי זה אדם מעולם אחר, אדם אשר לא ייתכן שיהיה ברגע זה בתוך מכונית בעלת סמל-המרגלים, בדרכו אל ראש ממשלת-ישראל.
אבל למי שייך הקול מן העולם ההוא? מי, לכל הרוחות, זיהה אותו?

★ ★ ★

מה נהג לישכת העיתונות הודיע לו

שמצפים לו בשעה חמש בדיוק. הוא הזמין את המכונית לשעה הרבה יותר מוקדמת, כדי שיהיה לו זמן גם לראות משהו מן הארץ.

מארחיו הבינו כנראה לרוחו. המדריך, שידע רק שהוא עיתונאי מוסלמי מתורכיה, קיבל כנראה הוראות להראות לו את השטח הים הכבושים. המכונית חלפה על-פני שכו- נות יהודיות, איזורי תעשייה וחדות. "כאן היה הגבול לפני מלחמת ששת-הימים," הס- ביר לו המדריך, "שם, בצד השני של העמק, מינור לטרון."

לרגלי המינור פנתה המכונית שמאלה, והחלה מטפסת בהרים. "נעבור דרך רמא- ללה," הסביר המדריך.

השדות היו שלחים: עדרים ורועים ער- בים, מונית עמוסה לעיירה, ילדים חוזרים מבית-הספר. מדי פעם חלפו על פני כפר שבתי בנייים מאבן. כמבואותיו של מחנה צבאי ניצב מחסום, כפייד והמילה: משטרה. הסביר, כנראה, שזה תייר ושהוא בסדר.

בעיר רמאללה עצרו כדי לשתות ספל קפה. צלילי השפה הערבית ששטפו אותו מכל עבר העבירו רטט בשליח המצרי. אבל הוא התאפק, המשיך לדבר אנגלית, וגם כאשר ניגש אליו המלצר הערבי, ניהל עימו שיחת-חולין באנגלית. בסך-הכל היה אל-שנקיטי מופתע: רמאללה, אחרי שלוש שנים של כיבוש ישראלי, הייתה עדיין ערבית. הקולות, הריחות, הלבוש. אולי בכל זאת נותר זמן להזיז את הגלגל אחורה?

בשעה חמש בדיוק התייצב בכניסה לבית אבן מטופת, בחלק היהודי של ירושלים. כן, מיסטר דנישקאר, הגברת מאיר תקבל אותך מייד.

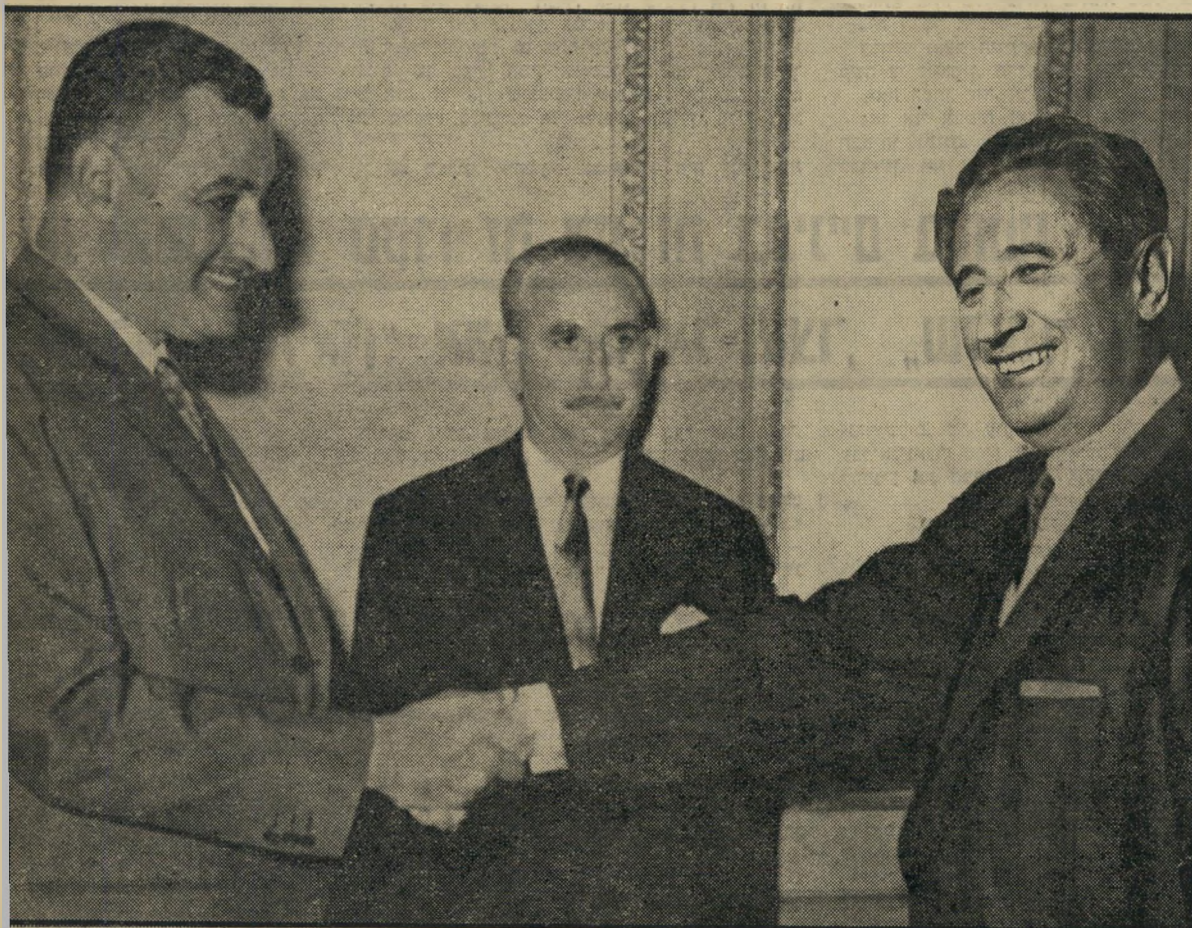
המוזיקה, גברת כבת 45, לבושה בפשטות ומרכיבה משקפיים, הובילה אותו דרך טרקלין קטן, הקישה בדלת, ומשנשמע קול עמוק מן העבר השני, פתחה את הדלת ופיתתה את הדך בפני אל-שנקיטי.

"ובכן," הוא אמר לעצמו, "זאת היא גולדה מאיר. נראית יותר צעירה מאשר בתמו- נות..." ולראש-הממשלה אמר, בהושיטו את ידו, ומתוך ודאות שהדבר יפתיע אותה לטובה: "שלום."

בעברית של הפתעה נעימה התפשט על פניה. הקמטים העמוקים התפוררו. "שלום, מיסטר דנישקאר," השיבה, "אנא, שב."
ולאחר שהתיישב, הציעה לו סיגריה. הוא הודה לה, ומשראה שהיא עצמה נטלה אחת — הציט לה אותה.

"מה שלום הוד מעלתך?" שאלה.
הוא הבין שהכוונה לגמאל. "מרגיש טוב, וביקשני למסור להוד מעלתך את מיטב איחוליי."

ראש-הממשלה נראתה עדיין ספקנית, מצפה לעוד הבהרות. אל-שנקיטי המשיך: "גם כך, יהיה דרוש מסע מאומץ של הכנת דעה-קהל. הדוקטור לא יהיה אישיות הביניים הראשונה שתזומן. יבקרו תחילה אישים יהודיים גדולים. אישים הידועים כמוזיהים עם מדינת ישראל וכתומכים בה. נכון, לא יהיה בהזמנות אלה צעד מחייב מבחינה מהו- תית. הצעד המחייב ייעשה עם הזמנתו של הדוקטור. זהו המעבר הטבעי מן המגעים עם מנהיגי היהדות אל המגעים הנוספים עם נציגי ממשלת כבודה..."

הרבים שצבאו במקום. במרכז התמונה: חמיד אל-שנקיטי, ראש המחלקה המדינית של לישכת נשיא מצרים, שהיה אחראי למיבצע גשר, אשר הביא את הד"ר נחום גולדמן לצורך זה לקאהיר

ההיסטורית בין נחום גולדמן וגמאל עבד אל-נאצר. הפגישה התקיימה באר- לעיני מצלמות הסלולויה והעיתונאים מן הנשיאות באלקובה.

לחיצת היד

המדריך אמר משהו לשוטר שליד המחסום.

הוא הפסיק לרגע, והוסיף:

"... אם אמנם יסתבר שיש אפשרות למגעים נוספים."

ראש-הממשלה נראתה כאילו מקבלת את דבריו עד כאן. היא עברה לנושא אחר: "מדוע מעמיד הנשיא כתנאי שהנסיעה תתקיים בידיעתנו המוקדמת, וכי לא תהיה סודית?"
"הפומביות חשובה לנו, בכל מיקרה. גם של הצלחה, גם של כישלון. כדי להבין את דעו הקהל לצעדים נוספים, במיקרה של רצון טוב; וכדי למנוע חשדות וטענות במיקרה של כישלון. זאת לא תהיה מזימה, זה יהיה אקט מדיני."
"ומדוע בידיעתנו ובהסכמתנו?"

"כדי שזה לא יהיה סתם טיול; סתם שתיית קפה, גבירתי. כדי שיהיה ברור, שאנ- אנחנו עושים את הצעד הראשון, ומשלמים את המחיר הכרוך בו — לא יהיה זה צעו- לשחא, שאין מאחוריו לפחות הכרה עקרונית בסיכוי שהוא יוביל לעוד צעדים מעשיים."

★ ★ ★

הנסיעה חזרה לתל-אביב הייתה הרבה יותר נעימה. החמסין נחלש, ריחות פרחי ושליוחותו תסתיים רק למחרת היום.

משהו סמוי הפריע לו. מדוע לא יכלה גולדה מאיר להסתפק במה שאמר לה יונה עצמו אלא היה צורך בנסיעתו שלו לירושלים? מדוע, בעצם, הפגנת ההסתייגות הזאת ממנהי- כה ידוע ובלוט? התחרות בין השניים? חיכוכים מדיניים? יריבות מפלגתית? לך תדע!
בעצם, אולי רצתה לרמוז שכדאי להזמין אותה ולא את יונה? או כן — זה מהמים התמימות הזאת! איך יכול גמאל לעשות דבר כזה מבלי שזה יתפרש ככניעה מוחלטת וולא נתאי? גם כך, בהזמנת יונה, הוא דורך על חבל דק...

המכונית התקרבה לאורות תל-אביב. חמיד, ידידי, אתה הלילה הולך לעשות חיים. תשכו את הייעוד ההיסטורי שלך. חפש לך איזו יהודיה — — — מחשבתו הנעימה נקטעה. מנככי זכרונו נשמע שוב אוחוז קול שקרא לו הבוקר מ-